

- Min datter blev kun 16

Vi må leve med, at vi aldrig får Kari tilbage, men der går stadig ikke en time uden hun er i min tanker, fortæller Bjørn Birksgard, der mistede sin 16årige datter ved en tragisk trafikulykke en lørdag nat for tre år siden...

Kari blev dræbt på stedet ved en tragisk trafikulykke. Hun blev kun 16. (Privat foto)

Af journalist Jakob Willadsen

Det var en helt almindelig halvkedelig lørdag eftermiddag i januar for tre år siden. Kari, der lige var kommet hjem fra sit fritidsjob, havde lagt sig på sofaen, mens Bjørn sad i stolen ved siden af og læste avis. "Far, synes du, jeg skal tage med til den fest", spurgte Kari. "Ja, det synes jeg da, du skal. For du ved jo godt, hvordan det er, når du selv har inviteret til fødselsdagsfest, så vil du jo også gerne have, at dine kammerater kommer", svarer Bjørn.

Kari vidste udmærket, at hun altid kunne ringe til sine forældre, hvis der var problemer med at komme hjem, og Bjørn husker stadig, at han fik sagt "pas nu godt på dig selv", inden hendes mor kørte hende til gymnasiekammeratens fødselsdagsfest. Det var sidste gang, de så Kari i live.

Senere på aftenen var nogle af de unge taget på diskotek, og det var på vej hjem fra diskoteket, det gik galt. En 18-årig ung mand med en promille på 1,1 mistede herredømmet over bilen med fem unge mennesker i, og to af dem blev dræbt på stedet. En ung mand på 17 år, samt Kari, der netop var fyldt 16.

- Det var som om, det kortsluttede for mig. Jeg travede bare op og ned af gulvene og anede ikke, hvad jeg skulle stille op med mig selv. Jeg befandt mig vel i noget, man kunne kalde de sindssyges grænseland. Jeg var simpelthen parat til at myrde den unge mand, som kørte bilen den nat, og da jeg stod i lighuset næste dag, gik det først virkelig op for mig, hvad der var sket. Ingen, absolut ingen, som ikke selv har prøvet dette, vil nogen sinde være i stand til at forstå, hvad det vil sig at miste sit barn, fortæller Bjørn Birksgard.

Bjørn havde svært ved at forestille sig et rigtigt liv efter dette, og han kunne se, at hans kone og Karis storesøster på 18 havde det lige så forfærdeligt, som han selv. På et tidspunkt besluttede de sig for, at nu måtte de simpelthen gøre noget, for det kunne ikke fortsætte på denne måde.

- Vi erkendte, at vi måtte leve med, at vi aldrig ville få Kari tilbage, og vi vidste, at det ville komme til at ændre vores liv radikalt. Vi indså, at vi måtte lære at bearbejde sorgen i stedet for at dyrke den. Kari havde i den grad beriget vores liv, derfor måtte vi lære at vende tragedien til taknemmelighed over, hvad vi havde haft med hende. I stedet for kun at græde måtte vi glæde os over den tid, vi havde haft sammen. Det var en lang, lang proces, men den hjalp os...

Nu tre år efter går det så godt, som det nu kan, og jeg tror egentlig ikke, vi kommer meget længere. Vi savner hende, og der går ikke en time uden hun er i mine tanker, men heldigvis er der længere og længere imellem de negative tanker.

Vi forsøger at være realister. Forleden snakkede min kone og jeg om, at her var blevet lidt tomt efter at vores store datter var flyttet hjemmefra, men som vi blev enige om, så var det jo langt fra sikkert, at Kari ville bo hjemme nu, hvis hun havde levet. Sidste sommer kunne hun have afsluttet den studentereksamen, som hun kun nåede et halvt år ind i.

Scener fra bilulykken, som natten til søndag den 6. januar 2002 kostede Kari på 16 samt en ung mand på 17 livet.
(Foto: Jan Knudsen)

Vestsjællands Amt Marts 2005